

INHOUD

PROLOOG	9
Gerucht	11
Daarom	12
Wegbeschrijving	13
TIJD VOOR GEWELD	15
Spertijd	17
Shooting USA	18
Hier waak ik	19
Klassenhaat	20
Probeersel	21
Advies	22
Huiszoeking	23
Kamikaze	24
Ontkoppeld	25
Na de zuivering	26
Verlosser	27
POËZIE IS GEEN JOURNALISTIEK	29
Vraagstuk	31
Why worry?	32
Poëzie is geen journalistiek	33
Als bij wonder	34
Kindermond	35
Ook in dit dorp	36
De terugkeer	37
Terwijl	38

ALLEEN DE VORM	39
Attitude	41
Dwaas	42
Rijm	43
Alleen de vorm	44
Ondenikbaar	45
Tot beter begrip	46
Liedje	47
Wind	48
MANIEREN VAN STERVEN	49
Blauwbaard	51
De trom	52
Kostbare uren	53
Manieren van sterven	54
Terug in huis	55
Gestoken fruit	56
Aangelijnd	57
Was ik een boom	58
HOE RAAK IK JE KWIJT	59
Afscheid	61
Ook wij	62
Verloren zoon	63
Alsnog	64
Bernard	65
Aangezien	66
Wat achterblijft	67
Memory	68
Behalve jij	69
Beloofte	70

HET IS NU	71
Mocht er licht zijn	73
Geluksmoment	74
Onzegbaar	75
Betrapt	76
Op zondag	77
Cultivons notre jardin	78
Het is nu	79
EPILOOG	81
Verwacht	83
Een raam	84
Vrede	85
Aantekeningen	87

PROLOOG

GERUCHT

Er loopt een gerucht door het huis
dat tijdens de nacht uit mijn lichaam
moet zijn ontsnapt, een geluid

dat ik nooit eerder zag, een kast die laat horen
hoe zwaar ze staat, een tafel die overlegt
met een stoel, een bord met een glas.

Het klinkt als een klacht,
een dringende vraag naar opheldering
van wat mij is ontgaan.

Er loopt een gerucht door het huis
dat er een deur moet zijn waarachter ik,
net als jij, op me wacht.

DAAROM

Het is het uur van de wereld, de val
door het scherm. Wij kijken
naar de oorlog die vuil is en ver,
en onze woonkamer heeft ingenomen.

Er is geen ontkomen eenmaal
het geweld onze ogen verovert.
Wij zwijgen, van alles wat ons is
gescheiden, terwijl het uur zich voltrekt.

Men zou zijn glas willen grijpen, vragen
hoe laat we eten, maar wij blijven stom.
Hoe raken wij weer in vrede
met deze kamer, in oorlog met ons?

Wij moeten de straat op. Daarom.

WEGBESCHRIJVING

Het adres waar je naartoe moet
is de plek waar je nu staat.

Om er te komen moet je de weg
terug die door het donker gaat.

Je komt allicht de doden tegen
die in je agenda zijn blijven staan
en je nu dringend bezweren
eindelijk opzij te gaan.

Laat hen, loop de andere kant op,
naar het water dat jou heeft gedoopt,
buig over de rand zodat je de bodem
kunt zien, daar ligt je ziel,

veel kleiner dan je geloofde,
vol slijk bovendien.
Maar ze past in je hoofd,
heel precies.

Hier, waar je het nooit zocht,
staat het huis, op het juiste adres.
Door de ruit schijnt poëzie.
Kijk, ze is altijd thuis.

TIJD VOOR GEWELD

SPERTIJD

Ik droomde dat ik in een verboden nacht,
het was oorlog, over straat liep en een vrouw
gebogen over een rioolput zag, waaruit zij
eendenkuikentjes naar boven haalde.

Ik wist dat het aan mij was te bepalen
wat vervolgens te gebeuren stond, maar
het was oorlog, makkelijk als de huizen branden
en de bomen scheuren, maar moeilijk

in geval van meer en nog meer eendenkuikens
die zich verspreidden over heel de stad,
zo licht en goedgevolg of het niet verboden was.

Ik denk dat ik ze een voor een heb doodgetrapt.

SHOOTING USA

Hij is van de soort die niet vergeet,
hij slaat alles op en wacht
tot het gaat gisten,

hij is van de soort die een geweer heeft
alleen om op de spiegel te richten
en vervolgens de stad in te gaan

waar de vijand is die niet weet
hoe gevaarlijk het is een plein,
een straat, een winkelruimte te delen

met iemand in wiens handen
zij ongeweten de ene na de andere
spijker hebben gedreven.

Hij is van de soort die niet vergeet.
Hij heeft een geweer, is kalm,
en oefent in de spiegel, jarenlang,

tot de loop niet meer beeft.

HIER WAAK IK

Het wordt hier almaar kouder, het is zo.
Wie zonder ticket loopt mijdt oogcontact.
De man die op de berg uit eigen werk voorlas
is ook de laatste leerling kwijt. In het riool

sput haat een schilderij waarop de engel
met het zwaard ook God het paradijs uit trapt.
De straffen voor wie bedelt worden strenger
met de dag. Hier woedt geen oorlog, enkel strijd

tegen een onderlaag die onoplosbaar blijkt.
Ook betere huizen raken stilaan overtuigd
dat men de straat bij schemering het beste mijdt.
Hier waak ik laat zichzelf wel uit.

KLASSENHAAT

Waarom zouden wij u moeten sparen?
Wij hebben niets gemeen, niets
dat ons tot menselijkheid kan overhalen.

Wat ons raakt zijn de honden die ons achtervolgden,
de bloedhonden die wij hebben afgemaakt
toen wij uw domein binnendrongen.

De onschuld van hun razernij
duwde onze haat weg.
Wij hadden hen willen sparen,

alsof het niet hun kaken, hun tanden waren
die ons bedreigden, alsof hun dorst
naar bloed ook de onze kon zijn.

Misschien hadden wij moeten proberen
hen naar ons over te halen, hun iets toe te werpen,
een bewijs dat wij nu meester waren.

Maar waarom zouden wij u moeten sparen?

PROBEERSEL

Het is maar een probeersel, zeg ik, een klad
om het einde poëtischer voor te stellen.

In de uiteindelijke versie haal ik de wolven
weer weg, vervang ze wellicht door agenten,

opgeleid om de lijken in ordelijke rijen
de trein op te helpen, zodat er geen bloed vloeit.
Wees gerust, het is maar een probeersel,
waarin je voor het effect enigszins overdrijft.

Een wolf is, wat de menselijke aard betreft,
nu eenmaal een toegankelijker symbool
dan een pistool dat in de holster blijft.
Aangezien het ook op die manier werkt.

ADVIES

Het is niet verstandig aan mensen te vragen
zich uit te kleden voor ze zo'n put
beginnen te graven. Zorg voor muziek
die ze zelf hebben gekozen. Leg in hun hoofd
iets onbereikbaar op tafel zodat de spade
een doel heeft. Ieder die sterft gelooft

in reclame. Is de put diep genoeg, sta hun toe
ladders te halen teneinde af te dalen,
de tafel te naderen. Leg hun blik stevig vast.
Eenmaal zover trek je de ladders naar boven
en doof je het scherm. Kijk, daar is er al een
die zich verraden voelt. Anderen volgen snel.

Nu pas is het tijd voor geweld.

HUISZOEKING

Het is een kwestie van gewenning,
de mannen die tegen de ochtend
je huis binnenvallen en alles meenemen
wat je in het geheim hebt gedacht.

Aanvankelijk was er de spanning
of je hoofd publiek zou worden gemaakt,
gespriet op een paal midden op een plein
waar 's middags alle tafeltjes zijn bezet.

Intussen weet je dat men je gedachten
niet langer opslaat, zolang ze zichzelf,
vóór ze de deur uit gaan, grondig fouilleren.

De wet is nu zo dat men van een hoofd
dat geneigd is tegen te spreken
alleen het afval bewaart.

Uit voorzorg, zeg maar.